

การพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

A Development of Behavior Problem Scale for the Elementary School Children in Bangkok

ทิติญดา โภชนจันทร์* และสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Thityada Pochanajun* and Sittipong Wattananonsakul
Faculty of Humanities Srinakharinwirot University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับสำหรับครู โดยพัฒนาตามกรอบแนวคิดของคอนเนอร์ (Conners, 2009) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษาอายุ 6 ถึง 12 ปี เขตกรุงเทพมหานคร โดยในระยะที่ 1 สร้างข้อวัดแล้วศึกษานำร่องกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 คน ระยะที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดด้วยการวิเคราะห์ความเที่ยง และความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 480 คน และระยะที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 540 คน ผลการวิจัยพบว่า ข้อวัดจำนวน 86 ข้อ ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์รายข้อด้วยการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (t) มีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (CITC) มีค่า 0.31 ถึง 0.97 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) พบว่าแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1) ปัญหาพฤติกรรมด้านการรู้คิด (cognitive problems) 2) ปัญหาพฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง และหุนหันพลันแล่น (hyperactivity/impulsivity) 3) ปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (conduct problems) 4) ปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม (social problems) และ 5) ปัญหาพฤติกรรมดื้อดึงและต่อต้าน (oppositional behavior) และเกณฑ์ปกติในรูปคะแนนมาตรฐานที่

คำสำคัญ: ปัญหาพฤติกรรมเด็ก คุณภาพเครื่องมือ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

* ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author)
e-mail: thityada@hotmail.com

Abstract

This research aims to develop behavior problem scale for children - Teacher Form. The measure was developed based on Conner's framework (Conners, K., 2009). The samples include primary school students aged of 6 to 12 years in Bangkok municipality. The first phases, pilot testing of preliminary items using 150 samples. The second phase, the validation of psychometric properties by using the Exploratory Factor Analysis (EFA) technique with 480 school students. The third Phase, the normative study was tested with 540 school students. The result showed that 86 items meet analytic criterion using discrimination power analysis (t) were statistically significant. Corrected item-total correlation (CITC) were between 0.31 to 0.97. The Exploratory Factor Analysis (EFA) revealed that children's behavior problems consist of 5 components, including: 1) Cognitive problem 2) Hyperactivity/Impulsivity 3) Conduct problem 4) Social problem and 5) Oppositional behavior. The standard norm construction used standard T-score.

Keywords: Children's Behavior Problems, The Psychometric Properties, The Exploratory Factor Analysis

บทนำ

ปัญหาพฤติกรรมเด็กเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในเด็กวัยเรียน และส่งผลให้เด็กมีความผิดปกติของพฤติกรรม อารมณ์ การเรียนรู้ และการเข้าสังคมกับผู้อื่น อุบัติการณ์ของปัญหาพฤติกรรมจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2550 โดยสถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี พบอัตราความชุกของปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ในเด็กวัยเรียนอายุ 6-11 ปี ร้อยละ 60.60 (Amloy, 2007) ถือได้ว่าเป็นปัญหาที่พบได้บ่อย หากเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม ไม่ได้รับการประเมิน และบำบัดรักษาอย่างถูกต้องตั้งแต่เริ่มมีปัญหาก็อาจส่งผลให้เกิดผลกระทบในด้านลบต่างๆต่อตัวเด็ก โดยเฉพาะคือ ส่งผลถึงความเป็นอยู่ที่ดี (well-being) การเห็นคุณค่าของตน (self-worth) ความสามารถในการปรับตัว หรือฟื้นคืนได้ (resilience) การรับรู้ภาวะสุขภาพ (health-perception) และการทำหน้าที่ด้านจิตสังคม (psychosocial functioning) (Starfield, 1996) การให้ความช่วยเหลือ และปรับพฤติกรรมตั้งแต่อายุยังน้อยในขณะที่ปัญหาพฤติกรรมยังไม่รุนแรง ซ้ำซ้อนมักจะได้ดีผลดี แต่หากปล่อยปัญหาพฤติกรรมล่วงเลยจนเข้าสู่วัยรุ่น เด็กอาจประสบความล้มเหลวด้านการเรียน หรือเกิดปัญหาด้านพฤติกรรม เช่น ก้าวร้าว มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม และกระทำผิดกฎหมายในที่สุด (Starfield, 1996) เด็กบางรายจะมีความรู้สึกคุณค่าในตัวเองต่ำจนขาดความเชื่อมั่นในตน และไร้ซึ่งสุขภาวะอันดี (Riley, 2006) ดังนั้นการคัดกรอง ประเมิน และให้การช่วยเหลือเด็ก

ที่มีปัญหาพฤติกรรมตั้งแต่วัยเยาว์จึงมีความจำเป็นและสำคัญเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของครูมีความสำคัญอย่างยิ่งในการประเมินปัญหาของเด็กด้วยเครื่องมือที่เชื่อถือได้ เพื่อประโยชน์สูงสุดต่อการจัดแผนการเรียนการสอนเฉพาะบุคคลให้แก่เด็ก (Boonsa & Udompiriyasak, 2013)

ปัญหาพฤติกรรมเด็กในต่างประเทศได้รับความสนใจได้มีการพัฒนาและสร้างเครื่องมือที่นำมาใช้คัดกรอง และประเมินปัญหาพฤติกรรมหลายฉบับ เครื่องมือที่มีมาตรฐานและนิยมใช้กันแพร่หลายในหลายประเทศทั่วโลกฉบับหนึ่ง คือ แบบวัดคอนเนอร์ พัฒนาขึ้นโดย ซี เคท คอนเนอร์ และคณะ (Ahmed, 2002; Gau, 2008; Elhart, 2008; Parker Nelson & Burns, 2010; Sparrow, 2010; Hong, 2011; Pendergast, 2011) เป็นเครื่องมือที่มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กที่มีความกว้างขวางและครอบคลุมเนื้อหาทางพฤติกรรมในเด็กวัยเรียน จุดเริ่มต้นเกิดจากการรวบรวมรายการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมเด็กจากพ่อแม่ ผู้ปกครองที่เข้ารับการบำบัดที่คลินิกฮาร์ริเอต เลน (Harriet Lane Clinic) ของโรงพยาบาลจอห์นฮอปกินส์ (Johns Hopkins Hospital) เมืองบัลติมอร์ รัฐแมริแลนด์ในประเทศสหรัฐอเมริกา รายการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมเด็กที่รวบรวม ได้แก่ พฤติกรรมการกิน การนอน พฤติกรรมด้านอารมณ์ พฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมในชั้นเรียน พฤติกรรมด้านสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน และเจตคติของเด็กต่อผู้อื่น เป็นรากฐานที่นำไปสู่การพัฒนาแบบวัด Conners' Rating Scale (Conners, 1997)

แบบวัดคอนเนอร์มีการพัฒนาและปรับปรุงจนถึงฉบับล่าสุด คือ แบบวัดคอนเนอร์ (The Conners 3rd Edition) กรอบแนวคิดเบื้องต้นในการพัฒนาแบบวัดประกอบด้วยโครงสร้างสำคัญ ดังนี้ 1) ด้านการรู้คิด (Cognitive features) หมายถึงการทำงานของสมองในการบริหารจัดการ (Executive functioning) ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมดังนี้ คือ พฤติกรรมขาดการวางแผน และจัดลำดับข้อมูล ขาดทักษะการจัดระเบียบ ขาดการยับยั้งชั่งใจตนเอง ความบกพร่องด้านความจำ พฤติกรรมความไม่คงที่ในการทำงาน 2) ด้านอารมณ์ (Emotional features) อันประกอบไปด้วยพฤติกรรมการรับรู้ อัตมโนทัศน์ในตนเองต่ำ (poor self-concept) พฤติกรรมซึมเศร้า (Depression) และพฤติกรรมวิตกกังวล (Anxiety) 3) ด้านสังคม (Social features) อันได้แก่ความบกพร่องทางสังคม (social deficit) คือ พฤติกรรมก้าวร้าวต่อสังคม (social intrusiveness) และพฤติกรรมแยกตัวจากสังคม (social isolation) 4) ด้านพฤติกรรม (Behavioral features) ประกอบด้วยพฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง (hyperactive) พฤติกรรมดื้อดึงและต่อต้าน (oppositional defiant disorder) และพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (conduct disorder) 5) ด้านประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ (sensory-motor features) ประกอบด้วย การประสานสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อ (motor coordination) ทักษะการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก (fine motor skill) และความบกพร่องด้านการบูรณาการทางประสาทสัมผัส (sensory integration disorder) 6) ด้านการปรับตัว (adaptive functioning) หมายถึงความบกพร่องในด้านการปรับตัว 7) คุณลักษณะด้านบวก (Positive features) ได้แก่ ความกระตือรือร้นจากวัยแห่งความวิริยะอุตสาหะของเด็กวัยเรียน (enthusiastic) และความแข็งแรง ชะมักเขม้น (energetic) (Conners, 2009) แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดเบื้องต้นของการพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมคอนเนอร์

องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบร่วม
1. ด้านการรู้คิด (Cognitive Feature)	1.1 การทำงานของสมองในการบริหารจัดการ(Executive Functioning) ได้แก่ 1.1.1 พฤติกรรมขาดการวางแผนและจัดลำดับข้อมูล (Poor Planning/Strategy formation) 1.1.2 ขาดทักษะการจัดระเบียบ (Limited Organization skill) 1.1.3 ขาดการยับยั้งชั่งใจตนเอง (Lack of self-inhibition) 1.1.4 การควบคุมอารมณ์ตนเองต่ำ (Poor self-regulation of emotion) 1.2 ความบกพร่องด้านความจำ (Memory deficits) 1.3 ความไม่คงที่ในการทำงาน (Variability in performance)
2. ด้านอารมณ์ (Emotional Features)	2.1 การรับรู้ต่อตนเองในตนเองต่ำ (Poor self-concept) 2.2 ภาวะซึมเศร้า (Depression) 2.3 ความวิตกกังวล (Anxiety)
3. ด้านสังคม (Social Features)	3.1 ความบกพร่องทางสังคม (Social deficit) ได้แก่ 3.1.1 พฤติกรรมก้าวร้าวต่อสังคม (Social intrusiveness) 3.1.2 พฤติกรรมแยกตัวจากสังคม (Social isolation)
4. ด้านพฤติกรรม (Behavioral Features)	4.1 พฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactive) 4.2 พฤติกรรมแบบดื้อดึง และต่อต้าน (Oppositional Defiant Disorder) 4.3 พฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (Conduct Disorder)
5. ด้านประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ (Sensory-Motor Features)	5.1 การประสานสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อ (Motor Coordination) 5.2 ทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็ก (Fine motor skill) 5.3 ความบกพร่องด้านการบูรณาการทางประสาทสัมผัส (Sensory integration disorder)
6. ด้านการปรับตัว (Adaptive Functioning)	6.1 ความบกพร่องด้านการปรับตัว (Adaptive Functioning)
7. ด้านลักษณะทางบวก (Positive Features)	7.1 คุณลักษณะทางบวก (Positive traits) ได้แก่ 7.1.1 ความกระตือรือร้น (Enthusiastic) 7.1.2 ความแข็งแรง ชะมักเขม้น (Energetic)

จากกรอบแนวคิดเบื้องต้นดังกล่าว จากนั้นคอนเนอร์และคณะได้จัดการสนทนากลุ่ม (focus group) ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญจากโรงเรียน โรงพยาบาลและคลินิก จากการสนทนากลุ่มจากผู้เชี่ยวชาญได้ สมมติฐานโครงสร้างองค์ประกอบปัญหาพฤติกรรม (Hypothesized content area) 8 ด้าน เพื่อนำมาใช้ พัฒนาข้อวัด ได้แก่ 1) พฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) 2) พฤติกรรมหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) 3) พฤติกรรมปัญหาการเรียนรู้ (Learning Problem) 4) พฤติกรรมขาดสมาธิ (Inattention) 5) พฤติกรรม การทำงานของสมองในการบริหารจัดการ (Executive Functioning) 6) พฤติกรรมดื้อดึงและต่อต้าน (Oppositional Behavior) 7) พฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (Conduct Problems) และ 8) พฤติกรรมปัญหาด้านสังคม (Social Problems) (Conners, 2009)

จากการศึกษางานวิจัยแบบวัดคอนเนอร์ พบว่า แบบวัดฉบับครุมีข้อวัดทั้งสิ้น 102 ข้อ แบบวัด ผู้ปกครอง 86 ข้อ ใช้สำหรับเด็กอายุ 6-18 ปีมีลักษณะการตอบเป็นแบบมาตรวัดลิเคิร์ต (Likert Scale) 4 ระดับ ค่าคุณสมบัติทางการวัดทางจิตมิติ (psychometric properties) ได้จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่ม ตัวอย่างทางคลินิกและกลุ่มตัวอย่างทั่วไปค่าความเที่ยง (reliability) ด้วยการวิเคราะห์ข้อวัด (item analysis) โดยหาค่า Cronbach's alpha coefficient ได้ค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค มีพิสัยระหว่าง 0.73-0.97 และทดสอบความคงที่ (stability) ของแบบวัดโดยการทดสอบ test-retest reliability ในเวลาห่างกัน 4 สัปดาห์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการวัดทั้ง 2 ครั้ง เท่ากับ 0.85 และทดสอบ inter-rater reliability ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมิน เท่ากับ 0.73

ค่าความตรง (validity) การทดสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน (construct validity) โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) และหาค่าปกติ (norms) ของแบบวัดโดยมีการแปลง คะแนนดิบที่ได้เป็นคะแนนมาตรฐานแบ่งตามระดับอายุ

จากการรวบรวมข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยสนใจศึกษาเครื่องมือวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กฉบับภาษาไทยที่มี ประสิทธิภาพ และเป็นมาตรฐาน รวมทั้งเพื่อเป็นการลดข้อจำกัดของการนำแบบวัดต่างประเทศมาใช้ จึงศึกษา วิจัยในเรื่อง การพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กทั้งนี้เพื่อให้มีเครื่องมือวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ไทย โดยมีความเหมาะสมกับสภาพทางสังคม วัฒนธรรม และภาษาของประเทศไทย ตลอดจนพัฒนาให้เป็น แบบวัดที่มีคุณสมบัติการวัดทางจิตมิติภายใต้กลุ่มประชากรเด็กไทย อันจะเป็นประโยชน์ต่อบิดามารดา ครู นักจิตวิทยา นักตรวจวัดพัฒนาการเด็ก ตลอดจนผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กในการใช้แบบวัดปัญหา พฤติกรรม เพื่อนำผลของการสอบวัดมาใช้แก้ไข ปรับปรุง ป้องกัน ส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมเด็ก เพื่อให้ เด็กมีพฤติกรรมอย่างเหมาะสม เป็นการวางรากฐานของการมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์

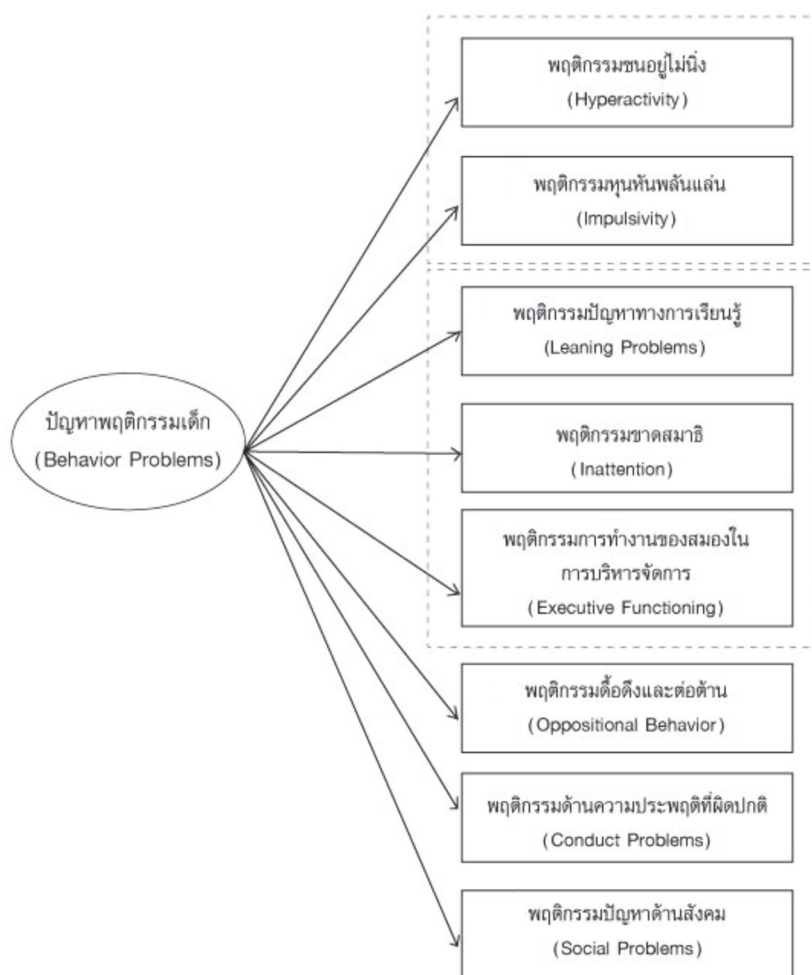
เพื่อพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

1. สร้างแบบวัดปัญหาพฤติกรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยอิงแนวคิดของแบบวัด คอนเนอร์

2. ตรวจสอบเครื่องมือการวัดทางจิตมิติในด้านความเที่ยง และความตรง
3. สร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดปัญหาพฤติกรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

กรอบแนวคิด

ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำกรอบแนวคิดเบื้องต้นที่ผ่านการสนทนากลุ่มจากผู้เชี่ยวชาญ 8 ด้านของแบบวัดคอนเนอร์มาประยุกต์ใช้ร่วมกับการสัมภาษณ์กุมารแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางพัฒนาการและพฤติกรรม ได้กรอบแนวคิดในการพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับสำหรับครู ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การสร้างเครื่องมือ โดยในการวิจัยเป็นขั้นตอนการศึกษานำร่อง (Pilot study)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุ 6-12 ปี ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีนักเรียน จำนวน 490,175 คน

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุ 6-12 ปี ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน และศูนย์พัฒนาการเด็กซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทางคลินิก จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 150 คน กลุ่มตัวอย่างถูกคัดเลือกผ่านการสุ่มแบบแบ่งชั้น กำหนดโควตา (Stratified quota random sampling) แบ่งตามระดับอายุ 6-12 ปี โดยให้ครูประจำชั้น เป็นผู้ทำการสังเกต และประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน

2. การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ

การพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดฉบับสำหรับครูโดยได้วิเคราะห์องค์ประกอบของปัญหาพฤติกรรมจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางพัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก โดยอิงแนวคิดของแบบวัดคอนเนอร์ (The Conners 3rd Edition) ซึ่งครอบคลุมสมมติฐานโครงสร้างองค์ประกอบปัญหาพฤติกรรม (Hypothesized content area) 8 ด้าน ได้แก่ 1) พฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) 2) พฤติกรรมหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) 3) พฤติกรรมปัญหาการเรียนรู้ (Learning Problem) 4) พฤติกรรมขาดสมาธิ (Inattention) 5) พฤติกรรมการทำงานของสมองในการบริหารจัดการ (Executive Functioning) 6) พฤติกรรมดื้อดึงและต่อต้าน (Oppositional Behavior) 7) พฤติกรรม ด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (Conduct Problems) 8) พฤติกรรมปัญหาด้านสังคม (Social Problems) (Conners, 2009) โดยทั้ง 8 ด้าน มีจำนวนข้อวัดทั้งสิ้น 100 ข้อ ลักษณะแบบวัดเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ โดยให้ครูเป็นผู้รายงาน และประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ผู้วิจัยทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1) ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยผู้วิจัยนำแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านพิจารณาความสอดคล้องของข้อวัดในแต่ละข้อ แล้วนำผลที่ได้ไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Indexes of item objective congruence : IOC) ค่าคำนวณที่ได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ถือว่าข้อวัดนั้นผ่านเกณฑ์คุณภาพ

2) ทดลองใช้เครื่องมือ (try-out) นำแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นด้านความตรงเชิงเนื้อหาไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน และศูนย์พัฒนาการเด็กซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทางคลินิก จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 150 คน โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ทำการสังเกตและประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน

3) วิเคราะห์คุณภาพแบบวัดเป็นรายข้อจากการทดลองใช้เครื่องมือ หาค่าอำนาจจำแนกของวัดโดยใช้ การวิเคราะห์กลุ่มสูงกลุ่มต่ำ (t-test) โดยพิจารณาคัดเลือกข้อวัดที่มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีคุณภาพดีที่สุด และวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (Corrected Item-Total Correlation: CITC) โดยคัดเลือกเฉพาะข้อวัดที่มีนัยสำคัญทางสถิติและแบบวัดที่มีค่าทางสถิติในระดับสูง ได้แบบวัดสำหรับครูจำนวนทั้งสิ้น 86 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1) ติดต่อขอหนังสือจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2) ติดต่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3) ติดต่อประสานงานกับครูประจำชั้นนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อดำเนินการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมการวิจัย และนัดหมายวัน เวลา ในการดำเนินการสอบวัด

4) เตรียมเครื่องมือให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยด้วยความยินยอมจากผู้ปกครองตามขั้นตอนการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมการวิจัยและวางแผนดำเนินการ

5) ผู้วิจัยอธิบายให้ครูประจำชั้นนักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยเข้าใจวัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำแบบวัด ตลอดจนเข้าใจวิธีการประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียนก่อนลงมือทำการประมาณค่าพฤติกรรม

6) นำแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ไปทดสอบกับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา ปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน และศูนย์พัฒนาการเด็กซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทางคลินิก จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 150 คน โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ทำการสังเกตและประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1) ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัด ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) หาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3) วิเคราะห์รายข้อ (item analysis) เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อวัดโดยใช้การทดสอบที (t-test) แบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำและวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (Corrected Item-Total Correlation: CITC)

4) หาค่าความเที่ยงของแบบวัด (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient)

ระยะที่ 2 การวิเคราะห์คุณสมบัติการวัดทางจิตมิติโดยในการวิจัยเป็นขั้นตอนการศึกษาความเป็นมาตรฐาน และสร้างเกณฑ์ปกติ (Normative study)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุ 6-12 ปี ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีนักเรียน จำนวน 490,175 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุ 6-12 ปี ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน และศูนย์พัฒนาเด็ก ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทางคลินิก จำนวน 120 คน รวมทั้งสิ้น 480 คน กลุ่มตัวอย่างถูกคัดเลือกผ่านการสุ่มแบบแบ่งชั้นกำหนดโควตา (Stratified quota random sampling) โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ทำการสังเกตและประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจตามเกณฑ์ของแฮร์ (Hair, 2006) เพื่อให้ครอบคลุม การประมาณค่าพารามิเตอร์ที่ต้องการ และให้เกิดความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด คือขนาดกลุ่มตัวอย่างควรมีประมาณ 5 ตัวอย่างต่อการประมาณค่า 1 พารามิเตอร์ และต้องไม่น้อยกว่า 100 คน โดยพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษา มีตัวแปรทั้งสิ้น 86 ตัวแปร ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมเท่ากับ 430 เพื่อให้การทดสอบมีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 480 คน และกลุ่มสำหรับสร้างเกณฑ์ปกติ จำนวน 540 คน

2. เครื่องมือวิจัย

แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษา ฉบับสำหรับครู จากการวิเคราะห์ในระยะที่ 1 ประกอบด้วย องค์ประกอบ 8 ด้าน ได้แก่ 1) พฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) จำนวน 11 ข้อ 2) พฤติกรรมหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) จำนวน 8 ข้อ 3) พฤติกรรมปัญหาการเรียนรู้ (Learning Problem) จำนวน 11 ข้อ 4) พฤติกรรมขาดสมาธิ (Inattention) จำนวน 15 ข้อ 5) พฤติกรรมการทำงานของสมองในการบริหารจัดการ (Executive Functioning) จำนวน 9 ข้อ 6) พฤติกรรมดื้อดึงและต่อต้าน (Oppositional Behavior) จำนวน 10 ข้อ 7) พฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (Conduct Problems) จำนวน 13 ข้อ 8) พฤติกรรมปัญหาด้านสังคม (Social Problems) จำนวน 9 ข้อ (Conners, 2009) มีจำนวนข้อวัดทั้งสิ้น 86 ข้อ ลักษณะแบบวัดเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ โดยให้ครูเป็นผู้รายงาน และประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กในขั้นตอนการศึกษาความเป็นมาตรฐาน และสร้างเกณฑ์ปกตินี้ ผู้วิจัยทำการตรวจสอบคุณสมบัติทางจิตมิติ (Psychometric properties) ดังนี้

1) ผู้วิจัยทดสอบค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กฉบับสำหรับครู ด้วยการวิเคราะห์ข้อวัด (item analysis) โดยหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ทดสอบความสอดคล้องภายใน (internal consistency) โดยหาค่า Cronbach's alpha coefficient และทดสอบความคงที่ (stability) ของแบบวัดปัญหาพฤติกรรม โดยการทดสอบ inter-rater reliability ด้วยการหาค่า Pearson's correlation coefficient ระหว่างครูประจำชั้นเป็นผู้ประเมิน กับผู้วิจัยซึ่งเป็นนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กเป็นผู้ประเมิน เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงการประเมินของแบบวัด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทางคลินิกจากศูนย์พัฒนาการเด็ก จำนวน 120 คน และวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis: EFA)

2) สร้างเกณฑ์ปกติ โดยนำคะแนนของนักเรียนจำนวน 540 คน ไปคำนวณคะแนนที่ (T-score)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนการศึกษาความเป็นมาตรฐาน และสร้างเกณฑ์ปกติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1) ติดต่อขอหนังสือจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2) ติดต่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3) ติดต่อประสานงานกับครูประจำชั้นนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อดำเนินการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมการวิจัย และนัดหมายวัน เวลา ในการดำเนินการสอบวัด

4) เตรียมเครื่องมือให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยด้วยความยินยอมจากผู้ปกครองตามขั้นตอนการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมการวิจัยและวางแผนดำเนินการ

5) ผู้วิจัยอธิบายให้ครูประจำชั้นนักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยเข้าใจวัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำแบบวัด ตลอดจนเข้าใจวิธีการประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียนก่อนลงมือทำการประมาณค่าพฤติกรรม

6) นำแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน และ ศูนย์พัฒนาการเด็กซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทางคลินิก จำนวน 120 คน รวมทั้งสิ้น 480 คน โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ทำการสังเกต และประมาณค่าพฤติกรรมนักเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

- 1) ค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัด ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 2) วิเคราะห์ความเที่ยง (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) และวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัด (inter-item correlation) วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (Corrected Item-Total Correlation: CITC)
- 3) วิเคราะห์ค่าความเที่ยงการประเมินโดยการทดสอบ inter-rater reliability ด้วยการหาค่า Pearson's correlation coefficient ระหว่างครูประจำชั้นเป็นผู้ประเมิน กับผู้วิจัยซึ่งเป็นนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กเป็นผู้ประเมิน เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงการประเมินของแบบวัด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทางคลินิกจากศูนย์พัฒนาการเด็ก จำนวน 120 คน วิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA)

ระยะที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติ (norms)

เกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นนี้เป็นเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local Norms) จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา อายุ 6-12 ปี จำนวน 540 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานในรูปของคะแนนทีปกติ (Normalized T-Score) และแบ่งการแปลผลเป็น 6 ระดับตามระดับอายุ 6 ถึง 12 ปี

ผลการวิจัย

1. เครื่องมือที่ได้ในการวิจัยเป็นแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กที่ใช้วัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 ฉบับสำหรับครูเป็นผู้ประเมิน โดยมีลักษณะเป็นการประเมินค่าพฤติกรรมนักเรียนให้ครูพิจารณาข้อความในแต่ละข้อว่า ข้อวัดที่กำหนดให้ตรงกับพฤติกรรมที่เป็นจริงของเด็กระดับประถมศึกษา และพฤติกรรมเกิดขึ้นต่อเนื่องมากกว่า 3 เดือน โดยใช้การประมาณค่าแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 0 คะแนน หมายถึง ถ้าเด็กไม่แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ เลย
- 1 คะแนน หมายถึง ถ้าเด็กแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ เพียงเล็กน้อย
- 2 คะแนน หมายถึง ถ้าเด็กแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ค่อนข้างมาก
- 3 คะแนน หมายถึง ถ้าเด็กแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ มาก

2. คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 คุณภาพของเครื่องมือในขั้นตอนการศึกษานำร่อง (Pilot study)

ผลการพิจารณาความสอดคล้องของเครื่องมือวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กสำหรับเด็กระดับประถมศึกษา ฉบับสำหรับครู จำนวน 100 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อวัดตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 และผลการวิเคราะห์คุณภาพ แบบวัดเป็นรายข้อโดยพิจารณาค่าอำนาจจำแนกด้วยการทดสอบที (t-test) คัดเลือกข้อวัดโดยพิจารณาค่าที ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (Corrected Item-Total Correlation: CITC) โดยพิจารณาข้อวัดที่มีค่า CITC มากกว่า 0.30 ตาราง Critical r ($r = 1.95, df = 100, \alpha = .05$) จำนวน 86 ข้อที่ผ่านเกณฑ์คุณภาพ

2.2 คุณภาพของเครื่องมือ ในขั้นตอนการศึกษาความเป็นมาตรฐาน และสร้างเกณฑ์ปกติ (Normative study)

2.2.1 การวิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้าง

วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โดยพิจารณาข้อตกลงเบื้องต้น จากค่า Measure of Sampling Adequacy (MSA) ดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) และการทดสอบ Bartlett's test of sphericity เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร นั่นคือข้อวัดมีความสัมพันธ์กันในระดับที่สามารถนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจได้ พบว่าแบบวัดปัญหาพฤติกรรม ฉบับครู จำนวน 86 ข้อ มีค่า MSA พิสัยระหว่าง 0.471-0.868 ดัชนี KMO = 0.96 และ Bartlett's test of sphericity Chi-square = 59012.27, $df = 365, p = .00$ แสดงว่าเมทริกซ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ จากนั้นจึงดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจต่อไป

ผลการตรวจสอบความตรงด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (exploratory factor analysis: EFA) โดยการสกัดองค์ประกอบ (Factor Extraction) โดยวิธีองค์ประกอบหลัก (Principal Component Method: PCA) และหมุนแกนองค์ประกอบแบบมุมฉาก (Orthogonal rotation) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax) พบว่าแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กฉบับครูประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. ปัญหาพฤติกรรมด้านการรู้คิด (cognitive problems) 2. ปัญหาพฤติกรรมชอนอยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น (hyperactivity/impulsivity) 3. ปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (conduct problems) 4. ปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม (social problems) และ 5. ปัญหาพฤติกรรมดื้อดึงและต่อต้าน (oppositional behavior) แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าเมทริกซ์น้ำหนักองค์ประกอบภายหลังหมุนแกนปัจจัย แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับครู (n = 480)

แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับครู	องค์ประกอบ				
	1	2	3	4	5
องค์ประกอบที่ 1 ปัญหาพฤติกรรมด้านการรู้คิด (Cognitive Problems)					
72. ไม่เข้าใจการคำนวณด้านตัวเลข เช่น บวก ลบ คูณ หารเลขง่ายไม่ได้ สับสนตำแหน่งตัวเลข ไม่เข้าใจจำนวน หรือสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์	0.88				
96. ไม่มีสมาธิจดจ่อ	0.87				
52. มีความยากลำบากในการอ่าน เช่น อ่านได้เฉพาะคำง่าย อ่านซ้ำ อ่านแบบเดาคำ อ่านข้ามบรรทัด	0.85				
63. ไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน	0.84				
65. มักจำในสิ่งที่เรียนไปแล้วไม่ได้	0.84				
60. หลีกเลียง หรือไม่ชอบสิ่งที่ต้องใช้ความพยายามมาก และใช้ความคิด	0.83				
18. สิ่งที่ยื่นไปอย่างรวดเร็ว	0.83				
89. ต้องมีการแบ่งงานที่ซับซ้อนเป็นส่วนเล็กๆ เพื่อให้จัดการทำได้	0.83				
92. มีปัญหาในการจดจำ	0.82				
41. สัมเล็กรทำงานตั้งแต่เริ่มต้นในงานที่ยาก	0.82				
94. เด็กควรได้รับการเรียนเสริมพิเศษ	0.82				
11. มักมีปัญหาในการเริ่มทำงาน หรือโครงการ	0.81				
46. ไม่รอบคอบในการทำงาน หรือกิจกรรม	0.81				
95. เด็กไม่ทนกับการทำงานที่ต้องทำอย่างต่อเนื่อง และใช้เวลานาน	0.81				
73. มีปัญหาด้านการเขียน เช่น ลายมืออ่านยาก เขียนซ้ำ เขียนกลับด้าน หรือวนหัวพยัญชนะหลายรอบ	0.80				
25. ไม่สามารถทำกิจกรรมให้สำเร็จลุล่วง	0.80				
12. จำในสิ่งที่อ่านไปแล้วไม่ได้	0.79				
45. มีปัญหาด้านการสะกดคำ เช่น มอ-อี อ่านว่า มา ไม่เข้าใจมาตราตัวสะกด หรือผันเสียงวรรณยุกต์ผิด	0.79				
6. เริ่มต้นงาน หรือกิจกรรมโดยไม่มีกรวางแผน	0.79				
76. ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์	0.79				
67. ไม่สามารถทำงานตามขั้นตอนที่กำหนดให้เสร็จ หรือไม่สามารถรับผิดชอบงานซึ่งไม่ได้เกิดจากการต่อต้าน หรือคือ	0.78				
37. ไม่มีสมาธิจดจ่อในรายละเอียด ทำให้เกิดความผิดพลาด	0.78				
3. มีสมาธิจดจ่อสั้น	0.78				
20. ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จในเวลาที่สุดท้าย	0.76				
23. ถูกเบนความสนใจจากสิ่งเร้ารอบตัวได้ง่าย	0.75				
53. ท้ออะไรได้ไม่นานทั้งการเรียน และการเล่น	0.75				
16. ไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าสิ่งใดสำคัญมากเป็นอันดับแรก	0.75				
88. สิ่งส่งงานครู	0.74				
98. ถูกสิ่งเร้ารอบตัวดึงดูดความสนใจได้ง่าย	0.73				
57. ไม่ทำตามคำสั่ง หรือทำกลับบ้านไม่เสร็จ (ซึ่งไม่ใช่การต่อต้าน หรือไม่เข้าใจคำสั่ง)	0.73				
58. เหม่อ ใจลอย	0.71				
44. หลุดประเด็นได้ง่าย	0.64				
84. เบื่อง่าย	0.58				
75. ตูณฉลาด หรือปกติในเรื่องอื่นๆ ยกเว้นการอ่าน การเขียน หรือการคำนวณ	0.50				
องค์ประกอบที่ 2 ปัญหาพฤติกรรมชน อยู่ไม่นิ่ง และหุนหันพลันแล่น (Hyperactivity/Impulsivity)					
7. เคลื่อนไหวตลอดเวลาเหมือนติดเครื่องยนต์		0.67			
4. ยุกยิก หรือเคลื่อนไหวตลอดเวลา		0.64			
17. ซุกซน มักทำอะไรแฉ่งๆ		0.63			
1. มักไม่นิ่งอยู่กับที่ในเวลาเรียน หรือในเวลาที่ต้องนั่งทำงาน		0.65			
2. ไม่อยู่นิ่งในที่นี้ของตนเอง		0.65			
91. ลุกจากที่นั่ง และเดินรอบห้องระหว่างเรียน		0.65			
50. พูดมากเกินไป		0.64			
83. พูดไม่หยุด		0.63			
26. พูดแทรก		0.62			
24. เล่นป็นปายโดยไม่ระมัดระวังตนเอง		0.61			
59. เจตนารบกวนผู้อื่น		0.61			
29. ชอบขัดจังหวะผู้อื่นในขณะที่สนทนา หรือเล่นเกม		0.60			
32. ส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่นในขณะที่ทำกิจกรรม		0.60			
78. วิ่ง ปีนป่าย ไล่ต้อน อย่างไม่เหมาะสม		0.60			
38. โกรธ และไม่พอใจง่าย		0.59			
48. ยังตัวเองไม่อยู่ เข้าไปแทรกการทำงาน หรือการเล่นของผู้อื่น		0.59			
22. เล่นแรง		0.59			
77. หงุดหงิดง่าย		0.58			
9. พูดเสียงดังแทรกขณะครูสอน		0.57			
13. ดิ้นเด่นง่าย หุนหันพลันแล่น		0.56			
39. เกิดบาดแผลบ่อยๆ จากการเล่น		0.56			

ตารางที่ 2 (ต่อ)

แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับครู	องค์ประกอบ				
	1	2	3	4	5
องค์ประกอบที่ 3 ปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (Conduct Problem)					
43. เป็นฝ่ายหาเรื่องผู้อื่นจนเกิดการทะเลาะวิวาท			0.79		
35. ทำร้ายผู้อื่นให้เจ็บตัว			0.77		
51. หาเรื่องผู้อื่น			0.72		
8. ทำให้ผู้อื่นเจ็บช้ำทึงกาย และใจ			0.67		
68. แกล้ง ช่มชู้ หรือรังแกคนอื่นบ่อยๆ			0.67		
10. ตั้งใจทำลายทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวม			0.66		
14. ใช้อาวุธ เช่น ไม้ เคียว แก้ว ก้อนหิน มีด หรือปืน			0.65		
85. ตั้งใจเริ่มต้นต่อสู้กับผู้อื่น			0.64		
90. ทำให้บ้าน หรือรถของผู้อื่นเกิดความเสียหาย			0.63		
47. เกียย่งใหญ่บ่อยๆ			0.60		
69. ไม่ยอมรับกติกา หรือข้อตกลงในโรงเรียน			0.59		
54. ไม่เข้าเรียน			0.59		
21. รังแกสัตว์			0.58		
27. ขโมยของโดยซิงหน้า เช่น ล้วงกระเป๋า			0.49		
31. ขโมยของ (แอบหยิบโดยไม่มีใครรู้)			0.47		
40. โกหกเพื่อที่จะไม่ต้องทำอะไรบางอย่าง หรือทำให้ได้โนสิ่งที่ต้องการ			0.46		
องค์ประกอบที่ 4 ปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม (Social Problems)					
87. ไม่รู้จักการเข้าหากลุ่มเพื่อน				0.76	
34. ไม่มีเพื่อน				0.75	
19. มีปัญหาด้านการคบเพื่อน				0.74	
49. เล่นคนเดียว แยกตัว				0.65	
80. มักถูกเลือกเป็นคนสุดท้ายในการเข้ากลุ่ม หรือการเล่นเป็นกลุ่ม				0.64	
79. มีปัญหาในการพูด หรือการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ				0.64	
42. ไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม				0.63	
99. เสื้อผ้าร่างกายมักไม่สะอาด				0.63	
74. มีปฏิสัมพันธ์ไม่ดีกับเพื่อน				-0.61	
องค์ประกอบที่ 5 ปัญหาพฤติกรรมต่อต้านและต่อต้าน (Oppositional Behavior)					
64. มักด่าทอการกระทำผิดของผู้อื่น					0.57
70. ขัดคำสั่งครู					0.49
56. เป็นคนซัดซัง หัวดี ทนต่อแรงขู่ไม่ได้					0.41
71. ตั้งใจไม่ทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่บอกหรือร้องขอ					0.40
62. อารมณ์เสื่อง่าย					0.35
ค่าความแปรปรวนรวมขององค์ประกอบ (Eigenvalues)	29.44	14.64	11.71	6.95	2.66
ค่าร้อยละของความแปรปรวน (% of Variance)	34.23	17.02	13.62	8.08	3.10

2.2.2 การวิเคราะห์รายข้อ และค่าความเที่ยง

ผู้วิจัยทดสอบหาค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กฉบับสำหรับครูประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ค่าถามทั้งฉบับมีจำนวน 86 ข้อ ค่าความเที่ยงแอลฟาครอนบาคแต่ละองค์ประกอบมีค่าระหว่าง 0.80-0.98 และค่าแอลฟาครอนบาคทั้งฉบับ = 0.99 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดแต่ละข้อ มีค่า 0.40-0.87 และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือในแต่ละองค์ประกอบ (CITC) มีค่าระหว่าง 0.48-0.91 พบว่าข้อวัดทุกข้อมีค่า 0.30 ขึ้นไป ซึ่งเป็นข้อวัดที่ควรคัดเลือก ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับสำหรับครู

แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับสำหรับครู				
องค์ประกอบ	จำนวน (ข้อ)	Inter-item correlation	CITC	α
1. ปัญหาพฤติกรรมขาดสมาธิ (Inattention) ปัญหาทางการเรียนรู้ (Learning Problems) ปัญหาการทำงานของสมองในการบริหารจัดการ (Executive Functioning)	35	0.40-0.87	0.48-0.91	0.98
2. ปัญหาพฤติกรรมซน อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity) ปัญหาพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น (Impulsivity)	21	0.42-0.81	0.68-0.86	0.97
3. ปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (Conduct Problems)	16	0.41-0.72	0.59-0.78	0.93
4. ปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม (Social Problems)	9	0.40-0.75	0.52-0.77	0.80
5. ปัญหาพฤติกรรมต่อต้านและต่อต้าน (Oppositional Behavior)	5	0.56-0.81	0.69-0.80	0.89
ผลรวมทั้งฉบับ	86	0.40-0.87	0.48-0.91	0.99

หมายเหตุ inter-item correlation = การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัด, CITC= ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือในแต่ละองค์ประกอบ, α = ค่าความเที่ยงแอลฟาครอนบาค

2.2.3 วิเคราะห์ค่าความเที่ยงการประเมินโดยการทดสอบ inter-rater reliability ระหว่างครูประจำชั้น เป็นผู้ประเมิน กับผู้วิจัยซึ่งเป็นนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กเป็นผู้ประเมิน เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงการประเมินของแบบวัด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทางคลินิกจากศูนย์พัฒนาการเด็ก จำนวน 120 คน ได้ค่าความเที่ยงการประเมินเท่ากับ 0.53 ($p = .01$)

2.2.4 การสร้างเกณฑ์ปกติ

ผู้วิจัยพิจารณาคำนวณคะแนนเกณฑ์ปกติของแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษา ด้วยวิธีการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนที่ปกติ โดยแบ่งเกณฑ์ออกเป็น 5 ระดับ (Conners, 2009) ดังนี้ 1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่า T70 ถือว่ามีระดับปัญหาพฤติกรรมสูงมาก 2) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง T65-69 ถือว่ามีระดับปัญหาพฤติกรรมในระดับสูง 3) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง T60-64 ถือว่ามีระดับปัญหาพฤติกรรมในระดับสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย 4) ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง T40-59 ถือว่ามีระดับปัญหาพฤติกรรมในระดับคะแนนเฉลี่ย และ 5) ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า T40 ถือว่ามีระดับปัญหาพฤติกรรมในระดับต่ำ

อภิปรายผล

การพัฒนาแบบวัดในครั้งนี้มุ่งพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ฉบับสำหรับครูเป็นผู้ประเมิน ได้สร้างขึ้นโดยมีสำนวนภาษา และการสื่อความหมายของปัญหาพฤติกรรมเด็กที่เข้ากับบริบททางสังคม และวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยขออภิปรายผลสำคัญดังนี้

1. การศึกษาองค์ประกอบของแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ พบว่าแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กระดับประถมศึกษา ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1) ปัญหาพฤติกรรม ด้านการรู้คิด (cognitive problems) 2) ปัญหาพฤติกรรมชน อยู่ไม่นิ่ง และปัญหาพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น (hyperactivity/impulsivity) 3) ปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ (conduct problems) 4) ปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม (social problems) และ 5) ปัญหาพฤติกรรมต่อต้าน (oppositional behavior) แตกต่างจากสมมติฐาน 8 ด้านโดยคอนเนอร์ (Conners, 2009) แสดงถึงข้อจำกัดหลายประการที่ควรคำนึงถึงอย่างสำคัญในการนำแบบวัดต่างประเทศมาใช้ในการในประเทศไทย ข้อจำกัดที่สำคัญ ได้แก่ 1) ข้อจำกัดด้านบริบทของสังคม และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน 2) ข้อจำกัดด้านภาษา การใช้สำนวนการสื่อความหมายที่มีการตีความหมายแตกต่างกันและ 3) ข้อจำกัดด้านความเป็นมาตรฐานของเกณฑ์ปกติ และคุณสมบัติที่สำคัญของแบบวัดทางจิตวิทยา ได้แก่ ความเที่ยง และความตรง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของอนาสตาซี โดย Ocathai (1997) อ้างถึงใน Anastasi (1968) ที่ว่า แบบวัดทางจิตวิทยาที่ใช้วัดความสามารถของบุคคลจะประสบผลดี และวัดได้แน่นอนเฉพาะใช้วัดบุคคลในวัฒนธรรมที่แบบวัดนั้นพัฒนาขึ้นมาเท่านั้น วัฒนธรรมที่ต่างออกไปในกิจกรรมเฉพาะอย่าง และค่านิยมบางอย่างอาจทำให้กระบวนการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างในวัฒนธรรมหนึ่งมีค่าสูง แต่สำหรับในกลุ่มตัวอย่างอีกวัฒนธรรมหนึ่งแล้วค่าที่สูงนั้นอาจต่ำลง หรือไม่มีค่าเลยก็ได้

ด้านการอภิปรายผลในแต่ละองค์ประกอบพบว่า 1. องค์ประกอบปัญหาพฤติกรรมชน อยู่ไม่นิ่ง และพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น ผลการวิจัยที่ได้มีความสอดคล้องกับการศึกษาของคอนเนอร์และคณะ โดยการกำหนดความหมาย ขององค์ประกอบนี้ว่า ปัญหาพฤติกรรมชน อยู่ไม่นิ่ง และหุนหันพลันแล่น (Hyperactivity/Impulsivity) 2. องค์ประกอบด้านปัญหาพฤติกรรมขาดสมาธิ ปัญหาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ และการทำงานของสมองในการบริหารจัดการ ผลการวิจัยที่ได้มีความสอดคล้องกับการศึกษาของคอนเนอร์และคณะ โดยการกำหนดความหมายขององค์ประกอบว่า ปัญหาพฤติกรรมด้านการรู้คิด (Cognitive Problems) 3. องค์ประกอบปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติที่ผิดปกติ และปัญหาพฤติกรรมต่อต้าน ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าองค์ประกอบของปัญหาทั้งสองด้านแยกออกจากกัน ในขณะที่การศึกษาของ คอนเนอร์พบองค์ประกอบร่วมกัน และได้ให้ความหมายองค์ประกอบนี้ว่า Defiance/Aggression เป็นข้อสังเกตสำคัญของบริบททางสังคม และวัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ต่อกระบวนการพัฒนาแบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก 4. องค์ประกอบปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม ผลการวิจัยที่ได้มีความสอดคล้องกับการศึกษาของคอนเนอร์และคณะ โดยการกำหนดความหมายขององค์ประกอบ

ผู้วิจัยตั้งข้อองค์ประกอบด้านนี้ว่า ปัญหาพฤติกรรมด้านสังคม (Social Problems) ในขณะที่การศึกษาของคอนเนอร์และคณะ ได้ให้ความหมายองค์ประกอบนี้ว่า Peer Relations

จากการอภิปรายผลในแต่ละองค์ประกอบ พบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น ผลงานวิจัยของ Alloway, (2009); Naglieri, (2005); Silva, (2005) และ Pendergast, (2011) และจากการเปรียบเทียบโครงสร้างองค์ประกอบข้างต้นพบว่าส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับการศึกษาของคอนเนอร์ (Conners, 2009) พบความแตกต่างเพียงองค์ประกอบด้านพฤติกรรมตื้อดิ่งและต่อต้าน กับองค์ประกอบด้านความประพฤติที่ผิดปกติ ซึ่งในบริบทของประชากรในการศึกษาคั้งนี้มีลักษณะที่แยกจากกันระหว่างพฤติกรรมตื้อดิ่งและต่อต้าน กับพฤติกรรมความประพฤติที่ผิดปกติ อย่างไรก็ตามในภาพรวมจะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์นั้นมีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ Conner (2009) ได้เสนอไว้

2. ในด้านคุณภาพรายข้อพบว่า ข้อวัดทั้ง 86 ข้อ ผ่านการวิเคราะห์อำนาจจำแนกรายข้อสามารถจำแนกบุคคล ที่มีปัญหาพฤติกรรมได้อย่างมีนัยสำคัญ ดังที่ Srisatidnarakul (2012) ได้กล่าวไว้ว่าการหาอำนาจจำแนกโดยการทดสอบที่นั่น คัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกเข้าเกณฑ์ ถ้าจำนวนข้อที่เข้าเกณฑ์เกินกว่าที่ต้องการให้คัดข้อที่อำนาจจำแนกน้อยกว่าออก แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กที่สร้างขึ้นจึงมีอำนาจจำแนกสามารถใช้วัดเพื่อจำแนกปัญหาพฤติกรรมเด็กวัยเรียนระดับประถมศึกษาได้รวมทั้งค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (CITC) แสดงให้เห็นถึงข้อวัดมีความสอดคล้องภายในดี และมีผลทำให้เครื่องมือมีค่าความเที่ยงสูง มีความคลาดเคลื่อนน้อยสามารถยืนยันคุณภาพของแบบวัดได้ว่าเหมาะสมที่จะนำไปใช้วัดปัญหาพฤติกรรมเด็กวัยเรียนระดับประถมศึกษาได้

3. ในด้านความเที่ยงการประเมิน ระหว่างระหว่างครูประจำชั้นเป็นผู้ประเมิน กับผู้วิจัยซึ่งเป็นนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กเป็นผู้ประเมินจากกลุ่มตัวอย่างทางคลินิกจากศูนย์พัฒนาการเด็ก จำนวน 120 คน ได้ค่าความเที่ยงการประเมินเท่ากับ 0.532 ($p = .01$) อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง อย่างไรก็ตามการที่มีผู้ประเมินทั้งจากครู หรือบุคลากรทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก จะช่วยเพิ่มความเชื่อถือได้ของแบบวัด เนื่องจากการใช้แบบวัดเป็นเครื่องมือในการประเมินปัญหาพฤติกรรมเด็กนั้นจะประสบปัญหาและมีข้อจำกัด คืออคติ (bias) ในการประเมินแบบวัด การเพิ่มจำนวนผู้ประเมินปัญหาพฤติกรรมเด็กเพื่อประเมินเด็กรายเดียวจะช่วยลดความคลาดเคลื่อนในการประเมินลงได้อีกทางหนึ่ง (Pornnoppadol, 2014)

4. ในด้านความเที่ยง พบว่าแบบวัดมีค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคสูง (มากกว่า 0.80) เนื่องจากแบบวัดมีข้อวัดจำนวนหลายข้อ และเป็นที่น่าสังเกตว่าค่าความเที่ยงของแบบวัดที่มีจำนวนข้อวัดที่มีจำนวนมากมีโอกาสมากกว่า ค่าความเที่ยงของแบบวัดที่มีข้อวัดจำนวนน้อยกว่า ดังนั้นจึงควรพิจารณาคุณภาพความตรง (validity) รวมทั้งพิจารณา แบบแผนการตอบข้อวัดแต่ละข้อของกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาการวิเคราะห์รายข้อ (item analysis) ในการวิจัยนี้พิจารณาการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อวัดแต่ละข้อ (inter-item correlation) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อ วัดกับคะแนนรวมข้อที่เหลือ (Corrected item total correlation) เพื่อคุณสมบัติที่ดีด้านความเที่ยง

แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็กที่สร้างขึ้นฉบับนี้ประกอบด้วยจำนวนข้อวัดที่มากแม้ว่าจะได้ผลดีกว่าในแง่ของ ความเที่ยงของแบบวัดที่สูง แต่อาจประสบกับปัญหาเพราะข้อวัดที่มากเกินไป หรือมีเนื้อหา คำถามที่ซ้ำซ้อน ดังนั้นควรมีการศึกษาถึงการลดจำนวนข้อวัดโดยที่ยังคงประสิทธิภาพการวัดปัญหา พฤติกรรมได้เหมือนฉบับที่ยาวกว่า ผลการวิจัยจะยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเครื่องมือวัดปัญหา พฤติกรรมเด็กนี้ทั้งในด้านการศึกษา และด้านคลินิกต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. การใช้แบบวัดปัญหาพฤติกรรมเด็ก สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ผู้ใช้แบบวัด ควรศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการใช้แบบวัดอย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรง และป้องกัน ความคลาดเคลื่อนอันเกิดจาก การดำเนินการวัด
2. การนำแบบวัดไปใช้ ผู้ใช้ควรคำนึงถึงข้อควรระวัง ได้แก่ การใช้เกณฑ์มาตรฐานเพื่อให้การแปลผล มีประสิทธิภาพ ผู้รับการประเมินควรเป็นเด็กระดับประถมศึกษา ปีที่ 1 ถึง 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ถ้าเป็นนักเรียน ในภูมิภาคอื่น ควรระมัดระวังในการแปลความหมายจากผลที่ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัด ทางด้านความแตกต่างในฐานะ ทางเศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมทางสังคม และวัฒนธรรมการเลี้ยงดู
3. เพื่อให้เข้าใจกับปัญหาพฤติกรรมเด็กให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ควรใช้ผลจากการประเมินจากแบบวัด ปัญหาพฤติกรรมเด็ก ฉบับสำหรับครู ร่วมกับการประเมินอื่นๆ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือใช้ร่วมกับการวินิจฉัยเพื่อวางแผนทางให้ความช่วยเหลือ และบำบัดรักษา
4. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยทำการศึกษาในด้านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory factor analysis; CFA)
5. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาจากประชากรที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นเกณฑ์ ปกติที่ได้จึงเป็นเกณฑ์ปกติของนักเรียนเขตกรุงเทพมหานคร ฉะนั้นหากมีการนำแบบวัดไปใช้ในกลุ่ม ประชากรที่ต่างไปจากการศึกษาครั้งนี้ควรมีการหาเกณฑ์ปกติใหม่ที่เป็นของแหล่งที่จะทำการศึกษา เพื่อประโยชน์ในการแปลความหมายจะเหมาะสมต่อไป

References

- กาญจนา อ้าลอย. (2550). *การเปรียบเทียบแบบสอบถามคัดกรองพฤติกรรมอย่างสั้นกับแบบสอบถามพฤติกรรมมาตรฐานของเด็กไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี.
- ชาญวิทย์ พรนภดล. (2557). การพัฒนาแบบคัดกรองโรคสมาธิสั้นในเด็กและวัยรุ่นไทย อายุระหว่าง 3-18 ปี. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*, 59 (4), 335-354.
- นารีนารถ บุญสา และสุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์. (2556). ทรรศนะของครูผู้สอนที่มีต่อการจัดการร่วมในโรงเรียนสาธิตลอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. *วารสารวิจัย มสส สาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์*, 9(3), 51-65.
- บุญใจ ศรีสถิตย่นรากุล. (2555). *การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย: คุณสมบัติการวัดเชิงจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิศมัย อรทัย. (2540). *การสร้างแบบวัดพฤติกรรมการปรับตัวสำหรับเด็กปฐมวัยในเขตกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Ahmed, M. (2002). The application of the Conner's Rating Scale to a Sudanese Sample: An analysis of parents' and teachers' rating of childhood behavior problems. *Psychology and Psychotherapy; Therapy, Research and Practice*, 75, 177-187.
- Alloway, T. (2009). The Diagnostic Utility of Behavior Checklists in Identifying children with ADHD and children with Working Memory Deficits. *Child Psychiatry Hum Dev*, 40, 353-366.
- Conners, K. (1997). *Conner's Rating Scales- Revised*. New York, NY: Multi-Health Systems Inc.
- Conners, K. (2009). *Conners (3rd ed.)*. Toronto: Multi- Health Systems Inc.
- Elhart, M. (2008). Psychometric Properties of Two Questionnaires Comparing the Conners' Scale and The FBB-HKS in the General Population of German Children and Adolescents- Results of the BELLA Study. *European Child & Adolescent Psychiatry*, 17(1), 106-115.
- Gau, S. (2008). Psychometric Properties of Chinese version of the Swanson, Nolan and Pelham, version IV scale Teacher Form. *Journal of Pediatric Psychology*, 34(8), 850-861.

- Hair, J. (2006). *Multivariate Data Analysis* (4thed.). Upper Saddle River: Prentice- Hall.
- Hong, L. (2011). Preventing Behavior Problems Among Elementary School Children: Impact of a Universal school- Based Program in China. *Journal of School health*, 81(5), 270-280.
- Naglieri, J. (2005). Relationships Between the WISC-III and the Cognitive Assessment System with Conner's Rating Scale and Continuous Performance Test. *Archives of Clinical Neuropsychology*, 20(3), 385-401.
- Parker, D; Nelson, J& Burn, M. (2010). Comparison of Correlates of Classroom Behavior Problems in school with and without a school-wide character Education Program. *Psychology in the school*, 47(8), 817-827.
- Pendergast, L. (2011). *Factor structure of scores from the conners' Parent and teacher rating scale- revised among children in Nepal* (Doctoral dissertation). Pennsylvania, PA: The Pennsylvania State University.
- Riley, AW. (2006). Validity of the health-related quality of life assessment In the ADORE study: Parent report from of the CHIP- CE edition. *Eur Child Adolesc Psychiatry*, 18(3), 194-196.
- Silva, R. (2005). A Rating Scale for Disruptive Behavior Disorders, Based on the DSM-IV Item Pool. *Psychiatric Quarterly*, 76(4), 327-339.
- Sparrow, E. (2010). *Essentials of Conners Behavior Assessment*. New Jersey, NJ: John Wiley & Sons, Inc.
- Starfield, B. (1996). *Health status of well VS. ill adolescents*. N.P.: Arch Pediatric Med.

Translated Thai References

- Amloy, K. (2007). *Comparison of the efficacy between Pediatric Symptom Checklist and Thai Youth Behavior Checklist for the Detection of Psychological Problem*. Bangkok: Queen Sirikit National Institute of Children Health. (in Thai)
- Boonsa, N & Udompiriyasak, S. (2013). Teacher' Viewpoints towards Mainstreaming Educational Manage in La- Orutis Demonstration School- Suan Dusit Rajabhat University. *SDU Research Journal Humanities and Social Sciences*, 9(3), 51-65. (in Thai)
- Orathai, P. (1997). *A Construction of adaptive behavior questionnaire for the early childhood in Bangkok* (Master's thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Pornnoppadol, CH. (2014). The Development of Screening Scale for Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) in Thai Children and Adolescents Age of 3-18 Years. *J Psychiatr Assoc Thailand*, 59(4), 335-354. (in Thai)
- Srisatidnarakul, B. (2012). *Development and Validation of Research Instrument: Psychometric Properties*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House. (in Thai)

คณะผู้เขียน

นางสาวทิตยดา โภชนจันทร์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

e-mail: thityada@hotmail.com

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

e-mail: sittipongw@g.swu.ac.th

